

GENERALINIO ADVOKATO
DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER IŠVADA,
pateikta 2006 m. gegužės 30 d.¹

I — Įžanga

1. Europos Bendrijų Komisija šioje byloje, pradėtoje pagal EB 226 straipsnį, Teisingumo Teismo prašo pripažinti, kad Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 1985 m. birželio 27 d. Tarybos direktyvos 85/337/EEB dėl tam tikrų valstybės ir privačių projektų poveikio aplinkai², pakeistos 1997 m. kovo 3 d. Tarybos direktyva 97/11/EB³, 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 1–3 dalis.

2. Valstybė narė kaltinama tuo, kad, leisdamą naudoti atliekų perdirbimo įrenginius, neatlikusi poveikio aplinkai vertinimo, padarė du pažeidimus. Pirmasis, abstraktus pa-

žeidimas, išplaukia iš nacionalinės teisės, pagal kurią šis reikalavimas netaikomas atliekų panaudojimo įrenginiams⁴, kuriems buvo taikoma supaprastinta leidimo išdavimo tvarka. Antrasis, konkretus pažeidimas, susijęs su Taranto provincijoje esančiu Mas-safra įrenginiu, gaminančiu elektrą deginant kurą iš atliekų ir biomasės.

3. Norint išnagrinėti šį ginčą taip pat reikia atsižvelgti į 1975 m. liepos 15 d. Tarybos direktyvą 75/442/EEB dėl atliekų⁵, iš dalies pakeistą 1991 m. kovo 18 d. Tarybos direktyva 91/156/EEB⁶.

4 — Ši sąvoka („valorización“) apibūdina (atliekų) perdirbimo veiksmą ir rezultatą (pirminė „valorizar“ reikšmė yra vertinti). Pagal „Real Academia Española de la Lengua“ žodyną žodis „valorizar“ turi tik tris reikšmes: nurodyti daiktų kainą, pripažinti asmenų nuopelnus ir padidinti daikto vertę. Bendrijos teisėje jis įgijo kitokią reikšmę, kai kalbama apie atliekas, ir apima bet kokią veiklą, skirtą užtikrinti, kad atliekos atlieka naudingą funkciją pakeisdamos kitas medžiagas, kurias būtų prirėkę sunaudoti šioms tikslams, tuo skatinant tausoti gamtos išteklius.

5 — OL L 194, p. 39.

6 — OL L 78, p. 32.

1 — Originalo kalba: ispanų.

2 — OL L 175, p. 40.

3 — OL L 73, p. 5.

II — Teisinis pagrindas

6. Pagal 2 straipsnio 1 dalį⁷:

A — Bendrijos teisė

„Valstybės narės imasi visų priemonių, reikalingų užtikrinti, kad prieš duodant leidimą vykdyti projektus, kurie gali daryti reikšmingą poveikį aplinkai, be kita ko, dėl savo pobūdžio, masto ar vietos, bus reikalaujama leidimo vykdyti planuojamą veiklą ir poveikio aplinkai vertinimo. Tokie projektai apibrėžti 4 straipsnyje.“

1. Direktyva 85/337

7. 4 straipsnis⁸ nurodo, kad:

4. Šios direktyvos tikslas – užkirsti kelią aplinkos teršimui užtikrinant kiekvieno projekto išankstinį poveikio aplinkai vertinimą (pirma ir šešta konstatuojamosios dalys; 1 straipsnio 1 dalis).

„1. Remiantis 2 straipsnio 3 dalimi⁹, I priede išvardyti projektai turi būti vertinami pagal 5–10 straipsnių nuostatas.

2. Remdamosi 2 straipsnio 3 dalimi, valstybės narės:

5. Projektas“ reiškia statybos darbus bei kitų objektų ar veiklos planų įgyvendinimą, o taip pat kitokius įsikišimus į natūralią aplinką ir gamtovaizdį, įskaitant mineralinių išteklių gavybą; „užsakovas“ reiškia pareiškėją, prašantį leidimo vykdyti privatų projektą, arba valstybės instituciją, kuri projektą inicijuoja; galiausiai „leidimas vykdyti planuojamą veiklą“ reiškia kompetentingos institucijos sprendimą, kuris suteikia užsakovui teisę įgyvendinti projektą. (1 straipsnio 2 dalis).

a) išnagrinėjusios kiekvieną atvejį

⁷ — Direktyvos 97/11 redakcija.

⁸ — Vėlgi su 1997 m. padarytais pakeitimais.

⁹ — 2 straipsnio 3 dalis leidžia išimtiniais atvejais netaikyti direktyvos.

arba

laidoti“, o II priedo 11 punkto c papunktyje buvo nurodyti „pramoninių ir buitinių atliekų šalinimo įrenginiai (kurie nebuvo įtraukti į I priedą)“.

b) pagal valstybės narės nustatytas ribas ar kriterijus

nusprendžia, ar projektai, išvardyti II priede, turi būti vertinami pagal 5–10 straipsnių nuostatas.

Valstybės narės gali apsispręsti naudoti abi a ir b punktuose nurodytas procedūras.

9. Po to, kai buvo pakeista Direktyva 97/11, minėtas I priedo 9 punktas apima „atliekų šalinimo įrengimus, skirtus pavojingoms atliekoms deginti ar chemiškai perdirbti, kaip nurodyta Direktyvos 75/442/EEB II priedo A dalies D9 punkte, arba pavojingų atliekų (t. y. atliekų, kurioms taikoma Direktyva 91/689/EEB¹⁰) sąvartynus“. 10 punktas apima „atliekų šalinimo įrenginius, skirtus nepavojingoms atliekoms deginti ar chemiškai perdirbti, kaip nurodyta Direktyvos 75/442/EEB, II priedo A dalies D9 punkte, kurių galingumas viršija 100 t per dieną“.

3. Kai pagal 2 dalį nagrinėjamas kiekvienas atvejis ar naudojamas valstybės narės nustatytomis ribomis ar kriterijais, privaloma atsižvelgti į atrankos kriterijus, išvardytus III priede.

10. II priedo 11 punkto c papunktis tapo b papunkčiu ir apima: „įrenginius, skirtus pašalinti atliekas (jei projektai neįtraukti į I priedą)“;

4. Valstybės narės privalo užtikrinti, kad visuomenė būtų informuojama apie kompetentingos institucijos sprendimą, priimtą pagal 2 dalį.“

2. Direktyva 75/442

8. Direktyvos pirminės redakcijos I priedo 9 punkte buvo minimi „atliekų šalinimo įrenginiai, skirti nuodingoms ir pavojingoms atliekoms deginti, chemiškai apdoroti arba

11. Kaip aišku iš jos antros, penktos ir septintos konstatuojamųjų dalių, ši direktyva

10 — 1991 m. gruodžio 12 d. Tarybos direktyva dėl pavojingų atliekų (OL L 377, p. 20).

susijusi su aplinka ir gyvenimo kokybe, skatina atliekų prevenciją, perdirbimą ir apdorojimą ir žaliavų gavimą iš atliekų, atliekų panaudojimą kaip energijos šaltinio (3 straipsnis).

Abiejuose prieduose patikslinta, kad pagal 4 straipsnį atliekos turi būti šalinamos nesukeliant pavojaus žmonių sveikatai ir nepakenkiant aplinkai bei nenaudojant procesų ar būdų, galinčių pakenkti aplinkai¹¹.

12. 1 straipsnio a punktas apibrėžia „atliekų“ sąvoką, o 1 straipsnio b punkto pirminė redakcija išplėtė „šalinimo“ sąvoką taip, kad tai yra:

„— atliekų surinkimas, rūšiavimas, vežimas ir apdorojimas, taip pat atliekų išvertimas ant žemės arba po žeme;

— transformacijos operacijos, būtinos atliekų pakartotiniam naudojimui, naudojimui arba perdirbimui.“

15. 9 ir 10 straipsniai šiuose dviejuose prieduose minimai veiklai nustato reikavimą turėti išankstinį leidimą, kuris pagal 11 straipsnį netaikomas įmonėms, savo atliekas pašalinusioms gamybos vietoje arba naudojančioms tiek savo, tiek kitų įmonių atliekas. Ši išimtis galioja tik tuomet, kai atsakingos institucijos yra priėmusios kiekvienai veiklos rūšiai bendrąsias taisykles, nustatančias atliekų rūšis ir kiekius, ir kai laikomasi 4 straipsnyje numatytų sąlygų. Be to, tokios įmonės privalo užsiregistruoti atsakingose institucijose.

B — Italijos teisė

13. Direktyva 91/156 pakeitė „tvarkymo“ sąvoką taip, kad ji pagal naująją 1 straipsnio d dalį apima „surinkimą vežimą, *panaudojimą* ir *šalinimą* <...>“.

14. 1 straipsnio e ir f punktuose apibrėžiamas šalinimas ir panaudojimas pateikiant nurodą į II priedo A dalį („šalinimo būdai“) ir II priedo B dalį („atliekų naudojimo būdai“).

16. Direktyva 85/377 į Italijos teisę buvo perkelta 1986 m. liepos 8 d. Įstatymo Nr. 349

¹¹ — 4 straipsnis įtvirtina, kad, konkrečiau kalbant, atliekos turi būti panaudotos „nesukeliant pavojaus vandeniui, orui, dirvožemiui, augalams ir gyvūnams“, „nesukeliant triukšmo ar kvapų“ ir „nedarant neigiamo poveikio kraštovaizdžiui ar ypač svarbioms vietovėms“.

dėl Aplinkos ministerijos įsteigimo (1986 m. liepos 15 d. GURI Nr. 59) 6 straipsniu¹² ir jį įgyvendinančiomis nuostatomis.

17. Po kelerių metų 1994 m. vasario 22 d. Įstatymo Nr. 146 dėl poveikio aplinkai vertinimo nuostatų¹³ 40 straipsnio 1 dalimi vyriausybė buvo įpareigota per 60 dienų nuo jo įsigaliojimo apibrėžti šios direktyvos II priede nurodytų projektų poveikio aplinkai vertinimo procedūros sąlygas, kriterijus ir techninius standartus.

18. Šis reikalavimas buvo įgyvendintas 1996 m. balandžio 12 d. Respublikos Prezidento dekreto¹⁴ 1 straipsnio 3 dalimi, pagal kurią šios apsauginės priemonės, pradėtos taikyti A priede išvardytiems būdams, įskaitant miesto atliekų deginimo įrenginius, kurių galingumas viršija 100 t per dieną (i punktas).

19. 1999 m. rugsėjo 3 d. Ministrų Tarybos Pirmininko dekreto¹⁵ 3 straipsnis pakeitė kai kuriuos A priedo aspektus, ir i ir l punktai buvo išdėstyti taip:

„i) Pavojingų atliekų šalinimo ir panaudojimo įrenginiai, veikiantys 1997 m. vasario 5 d. Įstatyminio dekreto Nr. 22¹⁶ B ir C priedų R1–R9 punktuose išvardytais būdais, išskyrus panaudojimo įrenginius, kuriems pagal šio įstatyminio dekreto <...> 31 ir 33 punktus taikoma supaprastinta procedūra.

<...>

l) Nepavojingų atliekų šalinimo ir panaudojimo įrenginiai, kurie veikia Įstatyminio dekreto Nr. 22/1997 B priedo D2 ir D8–D11 punktuose bei C priedo R1–R9 punktuose išvardytais deginimo arba perdirbimo būdais ir kurių galingumas

12 — Įstatymas dėl Aplinkos ministerijos įsteigimo ir dėl tam tikrų nuostatų nuostolių, atsiradusių aplinkos srityje (Istituzione del Ministero dell'ambiente e norme in materia di danno ambientale, Gaceta Ufficiale della Repubblica Italiana – toliau GURI – 1986 m. liepos 15 d. paprastas priedas Nr. 59).

13 — Įstatymas dėl tam tikrų nuostatų, skirtų iš Italijos narystės Europos bendrijoje išplaukiančioms pareigoms įgyvendinti – 1993 m. Bendrijos įstatymas (Disposizioni per l'adempimento di obblighi derivanti dall'appartenenza dell'Italia alle Comunità europee – Legge comunitaria 1993, 1994 m. kovo 4 d. GURI, paprastas priedas Nr. 52).

14 — Orientavimo ir koordinavimo aktas dėl 1994 m. vasario 22 d. Įstatymo Nr. 146 dėl poveikio aplinkai vertinimo nuostatų 40 straipsnio 1 dalies įgyvendinimo (Atto di indirizzo e coordinamento per l'attuazione dell'art. 40, comma 1, della legge 22 febbraio 1994, n. 146, concernente disposizioni in materia di valutazione di impatto ambientale, 1996 m. rugsėjo 7 d. GURI, bendroji serija, Nr. 210, p. 28).

15 — Orientavimo ir koordinavimo aktas, iš dalies pakeičiantis ir papildantis ankstesnį orientavimo ir koordinavimo aktą įgyvendinant 1994 m. vasario 22 d. Įstatymo Nr. 146 dėl poveikio aplinkai vertinimo nuostatų 40 straipsnio 1 dalį (Atto di indirizzo e coordinamento che modifica ed integra il precedente atto di indirizzo e coordinamento per l'attuazione dell'art. 40, comma 1, della legge 22 febbraio 1994, n. 146, concernente disposizioni in materia di valutazione dell'impatto ambientale, 1999 m. gruodžio 27 d. GURI, bendroji serija, Nr. 302).

16 — Direktyvų 61/156/EEB dėl atliekų, 91/689/EEB dėl pavojingų atliekų ir 94/62/EB dėl pakuočių ir pakuočių atliekų įgyvendinimas (Ronchi dekretas) (konsoliduota versija) (Attuazione delle direttive 91/156/CEE sui rifiuti, 91/689/CEE sui rifiuti pericolosi e 94/62/CE sugli imballaggi e sui rifiuti di imballaggio (Decreto Ronchi). Testo coordinato (1997 m. vasario 15 d. GURI, paprastas priedas Nr. 33).

viršija 100 t per dieną, išskyrus panaudojimo įrenginius, kuriems pagal šio įstatyminio dekreto <...> 31 ir 33 punktus taikoma supaprastinta procedūra.“

kietųjų miesto atliekų atrankai ir kuro iš atliekų gamybai, ir įrenginiui, skirtam elektros energijos gamybai deginant šį kurą ir biomasę.

20. Pastarieji straipsniai, apibūdinantys atliekų požymius ir veiklą, kuriai gali būti taikoma ši supaprastinta procedūra, buvo įgyvendinti 1998 m. vasario 5 d. Aplinkos ministro dekretu¹⁷. Savo 2004 m. spalio 7 d. Sprendime *Komisija prieš Italiją*¹⁸ Teisingumo Teismas pripažino, kad Italija, šiame dekrete nenustačiusi maksimalių atliekų kiekių, neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvą 75/442.

22. Šie prašymai, kurie buvo aptarti 2002 m. sausio 24 ir 25 dienomis Romoje surengtame susitikime ir dviejuose vėlesniuose, 2002 m. sausio 30 d. ir vasario 20 d., laiškuose Italijos vyriausybės atstovų nulėmė tai, kad Komisijos Aplinkos generalinis direktoratas nusprendė, jog elektrinėje, kurios galingumas viršijo 100 t per dieną, buvo tvarkomos nepavojingos medžiagos.

III — Ikteisminė procedūra

21. 2001 m. rugpjūčio 22 d. ir lapkričio 12 d. laiškais Komisija Italijos valdžios institucijų paprašė pateikti informacijos dėl Direktyvoje 85/337 numatytų procedūrų taikymo dviem Massafra komunos pramonės įrenginių projektams, t. y. įrenginiui, skirtam išankstinei

23. Iš pateiktų paaiškinimų matyti, kad nebuvo reikalaujama įvertinti šių dviejų elektrinių poveikį aplinkai, nes buvo laikoma, kad joms taikoma 1996 m. balandžio 12 d. Respublikos Prezidento dekreto A priedo 1 punkto, pakeisto 1999 m. rugsėjo 3 d. Ministrų Tarybos Pirmininko dekreto 3 straipsnio 1 dalimi, išimtis, ir joms buvo pritaikyta 1997 m. vasario 5 d. Įstatyminio dekreto 31 ir 33 straipsniuose įtvirtinta supaprastinta procedūra.

24. 2002 m. spalio 18 d. ir 2003 m. liepos 11 d. laiškais Komisija Italijos Respublikai pateikė du oficialius pranešimus. Manydama,

¹⁷ — Nepavojingų atliekų, kurioms taikoma supaprastinta panaudojimo procedūra pagal 1997 m. vasario 5 d. Įstatyminio dekreto Nr. 22 31 ir 33 straipsnius (Individuazione dei rifiuti non pericolosi sottoposti alle procedure semplificate di recupero ai sensi degli articoli 31 e 33 del D.Lgs. 5 febbraio 1997, n. 22, 1998 m. balandžio 16 d. GURI, paprastas priedas Nr. 88).

¹⁸ — 2004 m. spalio 7 d. Sprendimas C-103/02 (Rink. p. I-9127).

kad Italijos Respublikos paaikškinimai nėra įtikinantys, ji 2003 m. gruodžio 16 d. laišku šiai valstybei narei išsiuntė pagrįstą nuomonę, kurioje ją kaltino įsipareigojimų pagal Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 1–3 dalis neįvykdymu ir suteikė dviejų mėnesių laikotarpį šioms nuostatoms įgyvendinti.

- kai kurie projektai, kuriems taikomas Direktyvos 85/337 I priedas (atliekų tvarkymo įrenginiai, kurių galingumas viršija 100 t per dieną), atleidžiami nuo vertinimo procedūros, jei jiems taikoma Direktyvos 75/442 11 straipsnyje numatyta supaprastinta procedūra;

IV — Procesas Teisingumo Teisme ir šalių argumentai

25. 2004 m. lapkričio 25 d. Komisija pareiškė šį ieškinį, prašydama Teisingumo Teismo pripažinti, kad Italijos Respublika pažeidė minėtus straipsnius, nes:

- neatliko veiklos (Massafra deginimo įrenginys), kuriai taikomas Direktyvos 85/337 I priedas, poveikio vertinimo,
- priėmė teisės aktus (1996 m. balandžio 12 d. Respublikos Prezidento dekreto A1 priedo i ir l punktus, pakeistus 1999 m. rugsėjo 3 d. Ministrų Tarybos Pirmininko dekreto 3 straipsnio 1 dalimi), pagal kuriuos:

- naudojamas neadekvatus kriterijus siekiant nustatyti, ar turi būti vertinamas Direktyvos 85/337 II priede numatyto projekto poveikis aplinkai, ir dėl to gali būti neatliktas tokių projektų, galinčių daryti reikšmingą poveikį aplinkai, vertinimas.

26. 2005 m. kovo 3 d. Italijos vyriausybė pateikė atsiliepimą į ieškinį. Dublikas ir triplikas buvo atitinkamai pateikti 2005 m. balandžio 18 d. ir birželio 8 dieną.

27. 2006 m. balandžio 25 d. posėdyje Komisijos ir valstybės, atsakovės, atstovai patvirtino savo pozicijas.

28. Ieškovės nuomone, Massafra deginimo įrenginiui, kurio galingumas viršija 100 t atliekų per dieną, taikomas Direktyvos 85/337 I priedo 10 punktas, o kitam įrenginiui – Direktyvos 85/337 II priedo 11 punkto b papunktis. Tokiomis aplinkybėmis, prieš suteikiant leidimą vykdyti planuojamą veiklą, reikėjo atlikti pirmojo įrenginio poveikio aplinkai vertinimą, o leidimas antrajam įrenginiui galėjo būti išduotas bent jau atlikus šios direktyvos 4 straipsnio 2 dalyje numatytą vertinimo procedūrą.

29. Jos nuomone, šis ginčas kyla dėl Italijos teisės aktų, leidžiančių panaudojimo operacijoms netaikyti direktyvos remiantis tuo, kad jiems taikoma speciali 1997 m. vasario 5 d. Įstatyminio dekreto 31 ir 33 straipsnyje įtvirtinta procedūra.

30. Komisija tvirtina, kad Direktyva 85/337 taikoma atliekų tvarkymo įrenginiams, kurie gali daryti reikšmingą poveikį aplinkai, neatsižvelgiant į tai, ar juose atliekos šalinamos, ar panaudojamos; taip pat ji teigia, kad Direktyvos 75/442 pirminėje redakcijoje „šalinimo“ sąvoka buvo vartojama ir šalinimui siaurąja prasme, ir perdirbimui apibrėžti; taip pat ji pažymi, kad ši sąvoka Direktyvoje 85/337, kurioje minimas ir „panaudojimas“, yra savarankiška.

31. Ji atkreipia dėmesį į Direktyvą 75/442, kuria siekiama apsaugoti sveikatą ir ekosistemą nuo „šalinimo“ arba „panaudojimo“.

32. Italijos vyriausybė nesutinka su kaltinimais ir prašo atmesti ieškovės reikalavimus. Ji teigia, kad „šalinimo“ veikla nepatenka į Direktyvos 85/337 taikymo sritį, o taip pat tvirtina, kad pagal Direktyvą 75/442 ji negali būti laikoma „panaudojimo“ veikla. Šiam teiginiui pagrįsti ji remiasi techniniu abiejų direktyvų, o ypač jų priedų, pobūdžiu ir įvairių Bendrijos teisės nuostatų aplinkos apsaugos srityje lingvistiniu suderinimu.

33. Atsakovė taip pat tvirtina, kad, jei su „panaudojimo“ veikla susijusios išmetamos emisijos atitinka Bendrijos teisėje įtvirtintas ribas, jų poveikio aplinkai vertinti nereikia, nes pats šios veiklos tikslas yra aplinkos apsauga.

34. Ji teigia, kad nors pagal suderintas Bendrijos teisės nuostatas visų rūšių panaudojimo veikla atleidžiama nuo poveikio vertinimo, Italijos sistemoje išimties daromos tik veiklai, kuriai leidimus galima išduoti pagal supaprastintą procedūrą, todėl ji yra griežtesnė.

V — Tariamų neįvykdymo vertinimas

35. Norint išspręsti ginčą šioje byloje, būtina išnagrinėti direktyvos dėl poveikio aplinkai vertinimo ir direktyvos dėl atliekų santykį. Klausimas susijęs su tuo, ar, kaip tvirtina Italija, Direktyva 85/337 netaikoma panaudojimo veiklai, o tai reikštų, kad valstybės narės gali laisvai tokiai veiklai netaikyti šioje direktyvoje įtvirtinto išankstinio vertinimo.

36. Šis ginčas susijęs su dviem iš dalies pakeistomis minėtomis direktyvomis. Tačiau, atsižvelgiant į bylą iškelto klausimus, neįmanoma neatsižvelgti į pirminius šių direktyvų tekstus, kurie paaiškina, kaip išspręsti bylą, ir suteikia svarbių išaiškinimo rekomendacijų.

37. Vertinimą reikia pradėti nuo Direktyvos 85/337 tikslų analizės, kad būtų galima apibrėžti jos taikymo sritį.

A — Direktyvos 85/337 pagrindas: aplinkos apsauga

38. Suvestiniu Europos aktu aplinkos apsauga buvo priskirta pagrindinėms Sąjungos

kompetencijoms, kurios buvo įkvėptos ir išdėstytos¹⁹, kad aplinkos apsauga vertai vadinama „esminiu Bendrijos sistemos tikslu“²⁰. Ši pareiga apsaugoti paruošė kelių EB 174 straipsnio 2 dalyje suformuluotų tokių principų, kaip antai atsargumo ir principo imtis prevencinių veiksmų, taikomų daugelyje Bendrijos teisės sričių, pripažinimui.

39. Direktyva 85/337 prisideda prie šių abiejų principų²¹ užtikrinimo, nes ji reikalauja, kad, prieš suteikiant leidimą vykdyti planuojamą veiklą, galinčią turėti poveikį aplinkai, ją reikia vertinti²² dviem etapais: pirma, atliekant tyrimą, ar planuojama veikla daro reikšmingą poveikį, ir antra, įvertinant šį poveikį²³.

19 — Kaip Teisingumo Teismas priminė 1991 m. birželio 11 d. Sprendimo *Taryba prieš Komisiją* (C-300/89, Rink. p. I-2867) 22 ir 24 punktuose.

20 — Šią formuluotę panaudojau savo 2005 m. gegužės 26 d. išvados, pateiktos byloje *Komisija prieš Tarybą* (2005 m. rugsėjo 13 d. Sprendimas C-176/03, Rink. p. I-7879), 59 punkte.

21 — Kaip 2006 m. kovo 16 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją* (C-332/04, nepaskelbta Rinkinyje — Rink. 2006, p. I-40*), 57 punkte pažymėjo Teisingumo Teismas, kurie minimi Direktyvos 97/11 antroje konstatuojamojo dalyje. Mane nustebino „atskiestas“ Direktyvos 85/337 aiškinimas, kurį posėdyje pateikė Italijos vyriausybės atstovas, kuriam berods Suvestinis Europos aktas ir iš jo kilę EB Sutarties pakeitimai bei Direktyva 97/11 atrodo esantys neesminiai ir nereikšmingi.

22 — Tai išplaukia iš 1999 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *WWF ir kt. (C-435/97, Rink. p. I-5613)* 45 punkto ir 2004 m. sausio 7 d. Sprendimo *Wells* (C-201/02, Rink. p. I-723), 42 punkto.

23 — Tokias idėjas išreiškiau savo 2004 m. sausio 8 d. išvados, pateiktose 2004 m. birželio 10 d. Sprendime *Komisija prieš Italiją* (C-87/02, Rink. p. I-5975) ir 2005 m. gegužės 4 d. Sprendime *Komisija prieš Jungtinę Karalystę* (C-98/04, Rink. p. I-4003).

40. Įtvirtinama teisinė prezumpcija, kad tam tikra veikla, išvardyta Direktyvos I priede bei minima 4 straipsnio 1 dalyje, daro reikšmingą poveikį aplinkai, todėl jos poveikis turi būti visada vertinamas.

41. Priešingai, kitos veiklos poveikis yra mažiau akivaizdus, todėl valstybės narės turi nuspręsti, ar taikytini 5–10 straipsniai. Toks atvejis yra II priede išvardytos veiklos, iš kurių sąrašo valstybės narės privalo pasirinkti veiklą, kuri turi būti vertinama arba kiekvienu atveju, arba remiantis nustatytais kriterijais, arba atsižvelgiant į ribas, arba kitais būdais atsižvelgiant į III priede išvardytus atrankos kriterijus. Todėl valstybės narės turi tam tikrą laisvę pasirinkdamos, kurių iš II priede įtvirtintų veiklos rūšių poveikį aplinkai reikia įvertinti, atsižvelgiant į jų mastą, pobūdį ir vietą²⁴.

42. Bet kuriuo atveju šią laisvę riboja Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalis, kurioje įtvirtinamas pagrindinis šios direktyvos tikslas, kad visada būtų atliekamas projektų,

kurie daro reikšmingą poveikį aplinkai, vertinimas²⁵. Todėl jei išankstinis vertinimas atliekamas remiantis abstrakčiais kriterijais arba ribomis, įgyvendinimo stadijoje valstybės narės privalo patikrinti, ar, atsižvelgus į projekto ypatumus, jis darys reikšmingą poveikį aplinkai. Tokiomis aplinkybėmis vėl taikoma bendroji taisyklė: atlikus atitinkamą tikrinimą, reikia atlikti reikšmingo poveikio aplinkai vertinimą.

43. Kitaip tariant, kad Direktyva 85/337 būtų naudinga, reikia, kad tokios rūšies operacijos neišvengtų atitinkamo tikrinimo²⁶. Tai reiškia, jog, nepaisant plačios nacionalinės valdžios institucijoms suteiktos diskrecijos, Bendrijos teisė draudžia vykdyti bet kokią tokią veiklą be išankstinio patikrinimo ir prireikus poveikio aplinkai vertinimo.

44. Remiantis tokiu Teisingumo Teismo praktikoje²⁷ įtvirtintu požiūriu, reikia išnagrinėti iškeltą klausimą, kuris, kaip jau

24 — 1999 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Komisija prieš Airiją* (C-392/96, Rink. p. I-5901) 65–67 punktai; 2002 m. birželio 13 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją* (C-474/99, Rink. p. I-5293) 31 punktas; šios išvados 21 išnašoje minėto sprendimo *Komisija prieš Ispaniją* 76 punktas.

25 — Tokio požiūrio Teisingumo Teismas laikosi ir 1996 m. spalio 24 d. Sprendimo *Kraaijeveld ir kt.* (C-72/95, Rink. p. I-5403) 50 punkte; 1998 m. spalio 2 d. Sprendimo *Komisija prieš Vokietiją* (C-301/95, Rink. p. I-6135) 45 punkte; minėto sprendimo *WWF ir kt.* 36 ir 45 punktuose; 1999 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją* (C-392/96, Rink. p. I-5901) 64 punkte ir šios išvados 23 išnašoje minėto sprendimo *Komisija prieš Italiją* 44 punkte.

26 — Ankstesnėje išnašoje minėtų sprendimų *WWF ir kt.* 45 punktas ir *Komisija prieš Italiją* 44 punktas.

27 — Cituoto sprendimo *Kraaijeveld ir kt.* 31 ir 39 punktuose ir 2004 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją* (C-227/01, Rink. p. I-8253) 46 punkte Teisingumo Teismas pabrėžia direktyvos taikymo srities apimtį.

minėjau, susijęs su tuo, ar siekiant panaudoti atliekas reikia įvertinti poveikį aplinkai.

mas). Valstybė narė, atsakovė, remiasi šiuo ypatumu teigdamą, kad Direktyvoje 85/337 minima „atliekų šalinimo įrenginių“ sąvoka vartojama siaurąja prasme, nes ji apima vien įrenginius, skirtus atliekų šalinimui.

B — Direktyvų 85/337 ir 75/442 terminų raida

45. Pirminės Direktyvos 85/337 priedų redakcijos tekste ispanų kalba nurodant atliekas buvo vartojama formuluotė „instalaciones de eliminación“, tačiau po pakeitimo 1997 m. ji buvo pakeista sinonimu „instalaciones para deshacerse“²⁸.

46. Savo ruožtu pirminiame Direktyvos 75/442 tekste ispanų kalba buvo vartojama sąvoka atliekų „gestión“ (tvarkymas) (1 straipsnio b punktas), kuri apima atliekų surinkimą, rūšiavimą, vežimą, tvarkymą, saugojimą ir išvertimą, o taip pat apdorojimą, būtiną pakartotiniam panaudojimui, naudojimui arba perdirbimui. Tačiau tekstuose kitomis kalbomis, pavyzdžiui, prancūzų („élimination“), italų („smaltimento“), anglų („disposal“) ir vokiečių („Beseitigung“) buvo vartojamos sąvokos, reiškiančios tą patį, ką ispanų kalba reiškia „eliminación“ (šalini-

47. Nepritariu tokiam požiūriui. Pirmiausia vien pažodinis nagrinėjamų nuostatų aiškinimas leidžia daryti priešingą išvadą. Pirminėje Direktyvos 75/442 versijoje „gestión“ („élimination“, „smaltimento“, „disposal“ ir „Beseitigung“) apima veiklą, susijusią konkrečiai su atliekų šalinimu, o taip pat ir kitokio pobūdžio veiklą, kaip antai pakartotinis panaudojimas, naudojimas ir perdirbimas, kurios praėjus keletui metų Direktyvoje 91/156 buvo įvardytos kaip „panaudojimas“.

48. Direktyvoje 75/442, iš dalies pakeistoje Direktyva 91/156, sąvoka „gestión“ (prancūzų kalba „gestion“; italų – „gestione“; anglų – „management“; vokiečių – „Bewirtschaftung“) apima atliekų surinkimą, vežimą, „valorizacíón“ ir „eliminacíón“ („valorisation“ ir „élimination“; „ricupero“ ir „smaltimento“; „recovery“ ir „disposal“; „Verwertung“ ir „Beseitigung“), o šalinimas ir panaudojimas apibrėžiami darant nuorodą į veiklą, išvardytą atitinkamai II priedo B dalyje ir II priedo A dalyje.

²⁸ — Pirminėse teksto redakcijose prancūzų, anglų ir vokiečių kalbomis buvo vartojami terminai „installations d'élimination“, „disposal installations“ ir „Abfallbeseitigungsanlagen“, kurie išliko ir 1997 m. redakcijoje. Tekste italų kalba daiktavardis „eliminazione“ buvo pakeistas į „smaltimento“, kuris reiškia tą patį.

49. Todėl negalima pritarti Italijos vyriausybės pateiktam aiškinimui, pagrįstam šių

dviejų direktyvų pirminių tekstų lingvistiniu sujungimu, nes jis sukelia priešingas pasekmes, nei siekiama, dėl to, kad „šalinimas“ („gestión“ tekste ispanų kalba) pagal Direktyvą 75/442 apima ir „panaudojimo“ veiklą.

50. Galima teigti, jog tai, kad 1991 m. pakeitus Direktyvą 75/442 buvo daromas skirtumas tarp „šalinimo“ ir „panaudojimo“, o 1997 m. pakeitus Direktyvą 85/337 išliko tik „šalinimo“ sąvoka, įrodomas teisės aktų leidėjo siekis šios direktyvos netaikyti „panaudojimui“.

51. Vis dėlto, mano nuomone, toks aiškinimas ne tik apsunkintų Direktyvos 85/337, kurios taikymo sritį jau apibrėžiau, taikymą, bet taip pat prieštarautų pačiai Direktyvos 75/442 esmei, kaip ją aiškina Teisingumo Teismas.

C — „Panaudojimas“ prieš „šalinimą“

52. Skirtumas tarp šių sąvokų glūdi pačioje šios srities Bendrijos teisės aktų esmėje²⁹.

29 — Šį aspektą pabrėžia generalinis advokatas F. G. Jacobs 2001 m. lapkričio 15 d. išvados byloje ASA (C-6/00, Rink. p. I-1961) 5 ir 77 punktuose.

Bet kokia su atliekomis susijusi veikla turi būti priskirta arba „šalinimui“, arba „panaudojimui“, kurių sąvokos apibrėžtos II priedo A dalyje ir II priedo B dalyje. Įprasta, kad ta pati veikla gali logiškai patekti į abiejų sąrašų taikymo sritį, tačiau teisine prasme vienu metu ji negali būti klasifikuojama kaip abiejų rūšių veikla. Kiekvienas atvejis turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant į direktyvos tikslus, siekiant nustatyti teisingą variantą³⁰.

53. „Panaudojimu“ siekiama užtikrinti, kad atliekos pasitarnautų naudingam tikslui ir pakeistų kitas medžiagas, kurias būtų prireikę naudoti šiam tikslui, taip skatinant gamtinių išteklių išsaugojimą³¹. „Šalinimas“ asocijuojasi su kažkokių daiktų tvarkingu „pašalinimu“ ar „išmetimu“ nesiekiant jų vėl panaudoti³².

54. Galiausiai skiriasi tikslas, o ne priemonė, todėl pernelyg supaprastinta Italijos vyriausybės siūloma schema, kad atliekų panaudo-

30 — 2002 m. vasario 27 d. Sprendime ASA (63 ir 64 punktai) Teisingumo Teismas nusprendė panašiai. Taip pat žr. 2003 m. balandžio 3 d. Sprendimo SITA (C-116/01, Rink. p. I-2969) 40 ir 41 punktus.

31 — Sprendimo ASA 69 punktas. Taip pat šiuo klausimu žr. 2003 m. vasario 13 d. Sprendimų Komisija prieš Vokietiją (C-228/00, Rink. p. I-1439) ir Komisija prieš Liuksemburgą (C-458/00, Rink. p. I-1553) atitinkamai 45 ir 36 punktus.

32 — „Šalinimas“ neturėtų būti painiojamas su „išmetimu“, minimu Direktyvos 75/442 4 straipsnio antrojoje pastraipoje kartu su išvartimu ar nekontroliuojamu šalinimu. Žr. 2004 m. lapkričio 11 d. Sprendimo Niselli (C-457/02, Rink. p. I-10853) 38 ir 39 punktus.

jimo veikla, kuri iš principo yra mažiau žalinga aplinkai, nepatenka į Direktyvos 85/337 taikymo sritį, turi būti atmesta. Vien II priedo A dalies ir II priedo B dalies tekstai parodo, kad toks teiginys yra neteisingas. Be to, pavyzdžiui, tirpiklių panaudojimo arba regeneracijos technikos laikomos „panaudojimu“, nors potencialiai yra žalingesnės už kitas technikas, kaip antai tam tikras biologinis apdirbimas arba išvertimas ant žemės arba po žeme, kurį galima priskirti „šalinimui“.

56. Todėl nors „panaudojimas“ yra greičiausiai palankesnis aplinkai nei „šalinimas“, jis nėra nepavojingas, taigi jo atžvilgiu reikia imtis atsargumo priemonių, pavyzdžiui, įtvirtintų Direktyvoje 85/337.

57. Toks valstybės narės, atsakovės, teiginys, dėl kurio atsirastų direktyvai prieštaraujančių padarinių, nes, remiantis pretekstu, kad iš esmės veikla nedaro žalos gyvenimo kokybei, kiekvienu atveju neišvertinus veiklos poveikio aplinkai visa galbūt pavojingų veiklos rūšių kategorija nebūtų įtraukiama į direktyvos taikymo sritį³⁵.

55. Aplinkos apsauga yra Direktyvos 75/442 ir jos 1991 m. pakeitimo³³ pagrindas. Šia direktyva „panaudojimas“ skatinamas kaip naudingesnis už „šalinimą“ ne todėl, kad pirmasis yra nežalingas, o todėl, kad pakartotinai panaudojant medžiagų geriau apsaugomi gamtiniai ištekliai³⁴.

D — *Masaffra deginimo įrenginys*

33 — 2002 m. balandžio 18 d. Sprendime *Palin Granit ir Vehmassalon kansanterveystyön kuntayhtymän hallitus* (C-9/00, Rink. p. I-3533) Teisingumo Teismas pažymėjo, kad Direktyvos 75/442 tikslas yra „žmonių sveikatos ir aplinkos apsauga nuo kenksmingo poveikio, sukeliama atliekų surinkimu, vežimu, apdorojimu, saugojimu ir išvertimu“; jis taip pat pabrėžė EB 174 straipsnio 2 dalies reikšmę, kuria norima užtikrinti, kad Bendrijos politika aplinkos srityje siekiama aukšto apsaugos lygio ir kad ji yra grindžiama atsargumo principu bei prevencinių veiksmų principu. Identiską formuluotę Teisingumo Teismas vartojo ir sprendimo *Niselli* 33 punkte.

34 — Todėl Direktyvos 75/442, iš dalies pakeistos 1991 m., redakcijos 3 straipsnio 1 dalies b punktas ragina valstybes narės skatinti „atliekų panaudojimą jas regeneruojant, pakartotinai panaudojant ar kitokiu būdu gaunant antrines žaliavas“, o taip pat jų panaudojimą kaip energijos šaltinio.

58. Šioje elektrinėje elektra gaminama deginant biomasę ir kurą iš atliekų, ir jos galingumas viršija 100 t per dieną. Jai taikomas Direktyvos 85/337, iš dalies pakeis-

35 — 2004 m. rugsėjo 7 d. Sprendime *Landelijke Vereniging ir kt.* (C-127/02, Rink. p. I-7405) Teisingumo Teismas, remdamasis atsargumo principu, pripažino, kad, jei neaišku, ar veikla labai paveiks nagrinėjamą teritoriją, veiklos poveikis turi būti vertinamas (44 punktas).

tos 1997 m., I priedo 10 punktas, todėl pagal 4 straipsnio 1 dalį turėtų būti atliekamas jos poveikio aplinkai vertinimas.

rūšis ir kiekius bei sąlygas, kada taikoma ši išimtis; ir 2) laikomasi direktyvos 4 straipsnyje numatytų sąlygų, t. y. reikalavimo nesukelti pavojaus žmogaus sveikatai ar nepakenkti aplinkai.

59. Tokiomis aplinkybėmis manau, kad pirmasis Komisijos nurodytas pažeidimas yra neginčytinas, nes Italijos valdžios institucijos pritarė įrenginio, kuriam turėjo būti taikomas poveikio aplinkai vertinimas, statybai ir veiklai.

61. Siekiant taikyti šią išimtį turi būti įgyvendintos abi sąlygos³⁷, nors nagrinėjamoje byloje svarbi tik antroji sąlyga.

E — *Panaudojimo įrenginiai, kuriems taikoma supaprastinta procedūra*

62. Komisija skundžiasi, kad, nereikalavusi atlikti atliekų panaudojimo įrenginių, kuriems taikoma supaprastinta procedūra, poveikio aplinkai tyrimo arba vertinimo, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal Direktyvą 85/337.

60. 1991 m. pakeitus Direktyvą 75/442, jos 11 straipsnyje buvo įtvirtinta speciali procedūra, kuri leidžia netaikyti reikalavimo išduoti leidimą įmonėms ir kitiems ūkio subjektams, „panaudojantiems“ atliekas³⁶, jei: 1) kiekvienai veiklos rūšiai yra priimtos bendrosios taisyklės, nustatančios atliekų

63. Ši supaprastinta procedūra, kurią reglamentuoja 1997 m. vasario 5 d. Įstatyminio dekreto Nr. 22 31 ir 33 punktai, į Italijos teisę perkelia Direktyvos 75/442 11 straipsnį. Kaip minėjau, supaprastinta procedūra skirta įrenginiams, nekenkiantiems aplinkai, – būtent kurie pagal 4 straipsnį nesukelia pavojaus vandeniui, orui, dirvožemiui, augalams ir

36 — Taip pat ji daro išimtį ūkio subjektams, savo atliekas šalinantiems gamybos vietoje.

37 — Šios išvados 18 išnašoje minėto sprendimo *Komisija prieš Italiją* 27 punktas.

gyvūnams, o taip pat nesukelia triukšmo ar kvapų arba nedaro neigiamo poveikio kraštovaizdžiui ar ypač svarbioms vietovėms.

64. Iš pirmo žvilgsnio, neatlikus išsamesnio nagrinėjimo, atrodytų, kad valstybė narė, atsakovė, yra teisi.

65. Atliekų operacijoms turi būti išduotas leidimas, kuriam taikoma sąlyga – poveikio aplinkai vertinimas, jei reikalinga priimant atitinkamą išvadą (Direktyvos 75/442 8 ir 9 straipsniai aiškinant juos kartu su Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalimi, pakeistos redakcijos). Vis dėlto išimtiniais atvejais³⁸ ši išankstinė kontrolė netaikoma tam tikrai panaudojimo veiklai, nustatytai bendrai, laikantis taip pat abstrakčiai įtvirtintų ribų ir kartu – iš anksto apibrėžtų išlygų, jei ši veikla nekenkia aplinkai.

66. Nebūtų jokio tikslo vertinti veiklą, žinant, kad ji yra nežalinga, nes, jei būtų kitaip, jai negalėtų būti taikoma supaprastinta procedūra.

67. Vis dėlto nereikia užmiršti, kad šiuo atveju yra keletas skirtingų rūšių leidimų: viena vertus, leidimas vykdyti planuojamą veiklą, įtvirtintas Direktyvos 75/442 9 ir 10 straipsniuose ir, *in fine*, Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalyje; o kita vertus, leidimas vykdyti projektą, įtvirtintas pastarojo straipsnio pirmojoje pastraipoje ir aprašytas 1 straipsnio 2 dalyje. Supaprastintai procedūrai leidimas vykdyti planuojamą veiklą nereikalingas, tačiau reikalingas leidimas vykdyti projektą.

68. Pagal Direktyvos 85/337 2 straipsnį, prieš išduodant leidimą vykdyti projektą, kuris gali daryti reikšmingą poveikį aplinkai, reikalaujama leidimo vykdyti planuojamą veiklą ir poveikio aplinkai vertinimo. Pagal minėtą supaprastintą procedūrą, jei įrodoma, kad poveikis nereikšmingas, leidimo vykdyti planuojamą veiklą nereikia, tačiau reikalingas leidimas vykdyti projektą „dėl planuojamos veiklos pobūdžio, masto ar vietos“³⁹ (to reikalaujama tiesiogiai, jei veikla yra išvardyta I priede, arba, atlikus jos vertinimą, jei ji išvardyta II priede)⁴⁰.

39 — Iš dalies pakeistos Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalies sąvokos.

40 — 2004 m. balandžio 29 d. Sprendime *Komisija prieš Portugaliją* (C-117/02, Rink. p. I-5517) Teisingumo Teismas pažymėjo, kad, jei veikla ir nepasiekia šioje nuostatoje įtvirtintų ribų, ji vis tiek gali turėti poveikį aplinkai dėl „savo pobūdžio, masto arba vietos“, o tokiu atveju reikia atlikti atitinkamą patikrinimą (82 punktas).

38 — Pirmesnėje išnašoje minėtame sprendime *Komisija prieš Italiją* Teisingumo Teismas išaiškino šios supaprastintos procedūros ypatingą pobūdį (31 punktas).

69. Kitaip tariant, nėra atleidžiama nuo įrenginio, kuriame vykdoma „aplinkai palanki“ veikla, tyrimo, jei dėl savo masto ar vietos jis gali pakenkti aplinkai. Net jei žinoma, kad tai, kas vyksta, nėra pavojinga, kiekvienu atveju turi būti įrodyta, kad vietai, kur veikla vykdoma, ji irgi yra nepavojinga. Niekas neginčytų, kad yra tikslinga ištirti vandens valymo įrenginio, esančio saugomoje teritorijoje, poveikį aplinkai.

70. Šios išvados 42 punkte pažymėjau, kad, jei privalomojo vertinimo ribos ir kriterijai yra įtvirtinti *ex ante*, šių kriterijų taikymo momentu reikia įsitikinti, ar konkrečios veiklos požymiai darys reikšmingą poveikį aplinkai.

71. Bet kuriuo atveju, net jei šios išvados 64–66 punktuose išdėstytas supaprastintas požiūris būtų laikomas pagrįstu, valstybė narė gali padaryti klaidų, naudodama neteisingus kriterijus arba apeidama Direktyvos 75/442 11 straipsnyje įtvirtintas sąlygas, operacijas, kurių poveikis nežinomas, priskirdama prie nepavojingų. Taip yra šioje byloje, nes, kaip Teisingumo Teismas pripažino jau minėtame sprendime Komisija prieš Italiją

C-103/02, nenustačiusi 1998 m. vasario 5 d. Dekrete⁴¹, įgyvendinančiame 1997 m. vasario 5 d. Įstatyminio dekreto Nr. 22 31 ir 33 straipsnius, maksimalių atliekų kiekių supaprastintai procedūrai taikyti ir dėl to neįvykdžiusi vienos iš šios procedūros taikymo sąlygų, Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal šią nuostatą.

72. Trumpai tariant, Italijoje yra panaudojimo įrenginių, kuriems taikomi Direktyvos 85/337 I ir II priedai ir kuriais leista vykdyti planuojamą veiklą neatlikus poveikio aplinkai vertinimo, o tai pažeidžia šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 1–3 dalis. Todėl antrasis kaltinimas taip pat yra įrodytas.

VI — Dėl bylinėjimosi išlaidų

73. Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo, kaip yra šioje byloje. Kadangi Komisijos ieškinys yra pagrįstas ir ji reikalavo priteisti bylinėjimosi išlaidas, atsakovė turi jas padengti.

⁴¹ — Komisijos atstovas posėdyje nurodė, kad šis sprendimas nebuvo įvykdytas, todėl EB 228 straipsnio pagrindu buvo pradėta procedūra.

VII — Išvada

74. Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, Teisingumo Teismui siūlau:

1. Visiškai patenkinti Komisijos reikalavimą.
 2. Pripažinti, kad:
 - a) netaikiusi poveikio aplinkai vertinimo procedūros Massafroje, Taranto provincijoje esančiai degių medžiagų, gautų iš atliekų ir biomasės, deginimui skirtai elektrinei, kurios galingumas viršija 100 t per dieną ir kuri yra direktyvos I priedo 10 punkte numatytas įrenginys,
 - b) priėmusi teisės aktą (1999 m. rugsėjo 3 d. Ministrų Tarybos Pirmininko dekreto 3 straipsnį, pakeičiantį kai kuriuos 1996 m. balandžio 12 d. Respublikos Prezidento dekreto A priedo i ir I punktus), pagal kurį tam tikra minėtos direktyvos I priede numatyta veikla atleidžiama nuo poveikio vertinimo ir kuris nustato neadekvatų kriterijų, siekiant nustatyti, ar gali būti nuo šio vertinimo atleista šios direktyvos II priede numatyta veikla,
- Italijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 1985 m. birželio 27 d. Tarybos direktyvos 85/337/EEB dėl tam tikrų valstybės ir privačių projektų poveikio aplinkai, iš dalies pakeistos 1997 m. kovo 3 d. Tarybos direktyva 97/11/EB, 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 1–3 dalis.
3. Įpareigoti Italijos Respubliką atlyginti bylinėjimosi išlaidas.